

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

za účasti: I. X
sídlem X
II. Statutární město Liberec
sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, 460 01 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 24. 6. 2021, č. j. SURR/7130/084652/21-So, CJ MML 136077/21, jímž bylo k žádosti stavebníka Společenství vlastníků Zámecký vrch 1402 (dále jen „stavebník“) vydáno stavební povolení na stavbu: „*Změna způsobu vytápění bytového domu č. p. X, X, Liberec XXX Liberec XXX-Vratislavice nad Nisou*“. Žalovaný toto prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že citovanou část výroku nahradil textem „*Stavební úpravy za účelem zřízení nového zdroje tepla bytového domu č. p. 1402, Zámecký vrch, Liberec XXX – Vratislavice nad Nisou na pozemku X v k.ú. Vratislavice nad Nisou*“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
2. V prvním žalobním bodu žalobkyně konstatovala, že v rámci podaných námitek ze dne 3. 6. 2021 požadovala, aby stavební úřad zahrnul do rozhodnutí podmínky, které měly sloužit k ochraně jejího majetku. Stavební úřad však do svého rozhodnutí zahrnul pouze podmínky č. 8 až 12. Vadu rozhodnutí žalobkyně spatřovala v tom, že nebylo odůvodněno, z jakého důvodu byly zahrnuty právě tyto podmínky. Nebylo také vysvětleno, proč bylo v podmínce č. 12 odkazováno na podmínky ze dne 28. 4. 2021, když žalobkyně v námitce č. 18 požadovala zahrnout podmínky ze dne 3. 6. 2021.
3. Rozhodnutí stavebního úřadu označila žalobkyně za nepřezkoumatelné také proto, že až žalovaný dotvářel správní uvážení stavebního úřadu, když uvedl, že podmínky uvedené v námitkách ze dne 3. 6. 2021 jsou především soukromoprávními podmínkami k ochraně zařízení žalobkyně při jeho odpojování. Úvahu žalovaného ohledně těchto podmínek zároveň považovala za neurčitou, neboť se nezabýval každou z podmínek, které žalobkyně požadovala zahrnout do rozhodnutí. Tímto postupem bylo žalobkyni odňato právo na spravedlivý proces. Ani z jednoho rozhodnutí tedy není zřejmé, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, které žalobkyně požadovala do rozhodnutí zahrnout a které měly sloužit k ochraně soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“). Rozhodnutí žalovaného tak neposkytuje dostatečnou ochranu vlastnickému právu žalobkyně.
4. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítala, že spisový materiál stavebního úřadu neposkytuje dostatečný podklad pro ověření, komu náleží rozvody tepla v budově, kde má být stavba prováděna. Není totiž zřejmé, zda patří žalobkyni nebo vlastníkům jednotek v budově.
Jelikož se správní orgány nezabývaly předběžnou otázkou vlastnictví rozvodů v budově, jsou podle žalobkyně jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

5. Žalobkyně rovněž brojila proti zásahu do jejích práv, jež vyplývají ze smlouvy o dodávce tepelné energie č. S0748J, uzavřené na období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2025. Žalobkyně má podle smlouvy i podle zákona uloženou povinnost k dodávce tepelné energie do odběrného místa. Pokud rozhodnutí stavebního řádu povoluje zřízení nového zdroje v budově, do které je podle zákona povinna dodávat tepelnou energii žalobkyně, pak toto rozhodnutí fakticky znemožňuje žalobkyni plnit její zákonnou a také smluvní povinnost. Přitom platí, že výroba a rozvod tepla se dějí ve veřejném zájmu. Rozhodnutí žalovaného tak zasahuje do majetkových práv žalobkyně ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod, resp. do jejího práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny.
6. Poslední žalobní bod se týkal vydání rozhodnutí na základě neúplné žádosti. Stavebník v řízení nedoložil průkaz energetické náročnosti budovy, který je vyžadován v § 7 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií (dále jen „zákon o hospodaření energií“), jako povinná součást projektové dokumentace. Dále byl doložen Energetický posudek ev. č. 334859.0 ze dne 11. 2. 2021 zpracovaný Zdeňkem Havlátem, ze kterého vyplývá, že pro uvedenou budovu je ekonomicky a technicky přijatelné řešení zásobování tepelnou energií ze zdroje, který není stacionárním zdrojem (tj. tepelným čerpadlem). Tento posudek tak prokazuje, že stavebník nesplnil svou povinnost dle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší.
7. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

II. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření žalovaný ve vztahu k požadavku na zahrnutí podmínek do rozhodnutí stavebního úřadu uvedl, že nemá žádným právním předpisem dānu pravomoc zavazovat stavebníka k plnění podmínek stanovených žalobkyní, natož následně kontrolovat jejich dodržování, a trestat jejich porušování. Nelze přitom ani tvrdit, že by se jednalo o námitky ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), protože se přímo nedotýkají vlastnických nebo jiných věcných práv žalobkyně.
9. Požadované podmínky jsou podle žalovaného takového charakteru, aby vāzaly klíčové úkony při odpojování daného bytového domu od SZTE na souhlas žalobkyně, u kterého lze předpokládat, že by nebyl poskytnut, a k odpojení by tak nemohlo dojít. Snahu o zahrnutí takových podmínek do stavebního povolení považoval žalovaný za zneužití práva k udržení odběratelů žalobkyně, respektive postavení je před volbu setrvat v odběratelském vztahu k žalobkyni, nebo zůstat bez dodávky tepla a teplé vody.
10. Následně se žalovaný věnoval každé z žalobkyní vznesených podmínek zvlášť. V podstatě však shrnul, že proti stavební činnosti, která nijak neovlivní zařízení ve vlastnictví žalobkyně, není žalobkyně oprávněna vznášet žádné námitky. Nový zdroj vytápění bude napojen na stávající rozvody ve vlastnictví stavebníka až po odpojení od SZTE ve vlastnictví žalobkyně (podmínka č. 9), což bude prováděno v koordinaci s technikou žalobkyně (podmínka č. 9). Jakýkoli zásah do vlastnických nebo jiných věcných práv žalobkyně je

tedy vyloučen. S tímto odmítl všechny související námitky žalobkyně. Dodal, že v žádném případě nelze vázat provádění prací na částech stavby ve vlastnictví stavebníka na souhlas žalobkyně. Ke stanovení takových podmínek nemají správní orgány žádnou kompetenci. Ani odpojení od SZTE není předmětem napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí stavebního úřadu a nevyžaduje žádné veřejnoprávní oprávnění.

11. K otázce vlastnictví rozvodů tepla v dané budově, žalovaný odkázal na str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí, kde uvedl mimo jiné, že z § 161 stavebního zákona vyplývá žalobkyni povinnost vést o svém vlastnictví evidenci a sdělovat o tomto vlastnictví údaje žadatelům. Žalobkyně je proto povinna své vlastnictví chránit tím, že se bude uvedeným ustanovením řídit. Nadto z projektové dokumentace stavby je poloha umístění zařízení ve vlastnictví žalobkyně průkazná a sama žalobkyně při ústním jednání spojeném s ohledáním na místě stavby, kterého se zúčastnila, námitky tohoto charakteru nevznesla a pochybnosti o vlastnictví neuplatnila. Takové námitky uplatnila až v podaném odvolání. Tato námitka byla navíc předložena jen v rovině tvrzení, aniž by žalobkyně námitku jakkoliv podložila a aniž by konkrétně rozporovala otázku vlastnictví podle předložené projektové dokumentace.
12. Ke smlouvě uzavřené mezi žalobkyní a stavebníkem žalovaný vedl, že jde o problematiku ležící zcela mimo předmět řízení před správními orgány, jejichž rozhodnutími byly posuzovány stavební úpravy spočívající ve změně způsobu vytápění.
13. Podle žalovaného je rovněž nepravdivé tvrzení, že byl stavebník v řízení povinen doložit průkaz energetické náročnosti budovy. Nedošlo totiž k výstavbě nové budovy ani k větší změně existující stavby, jak je definuje zákon o hospodaření energií. Na projednávaný případ by sice dopadal § 7 odst. 9 tohoto zákona, ten byl však zaveden až novelou obsaženou v zákoně č. 284/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona, jenž vstoupil v účinnost k 1. 1. 2022. Řízení o povolení stavby bylo ovšem zahájeno podáním žádosti již dne 19. 4. 2021, tedy před účinností tohoto ustanovení.
14. Tvrzení žalobkyně, že z energetického posudku, založeného ve spise stavebního úřadu, zpracovaného energetickým auditorem Zdeňkem Havlátem pod č. 334859.0 vyplývá ekonomická přijatelnost vytápění dané budovy tepelným čerpadlem, je podle žalovaného také nepravdivé, když na str. 9 tohoto posudku je uvedeno, že místní systémy využívající energie z obnovitelných zdrojů energie ani tepelné čerpadlo ekonomicky proveditelné nejsou.
15. Z uvedených důvodů žalovaný požadoval žalobu zamítnout s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

III. Replika žalobkyně

16. Žalobkyně setrvala na svém žalobním návrhu a v replice odkázala na § 105 odst. 2 písm. d), § 110 odst. 2 písm. d) a § 115 odst. 1 stavebního zákona, z nichž dovozovala své oprávnění požadovat stanovení podmínek sloužících k ochraně SZTE provozované ve veřejném zájmu, která je veřejnou technickou infrastrukturou podle § 2 odst. 1 písm. m) stavebního zákona. Dle § 115 odst. 1 stavebního zákona ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Těmito podmínkami se zabezpečí ochrana veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení. Povinnost stavebního úřadu stanovit podmínky pro

provedení stavby podle žalobkyně vyplývá rovněž z § 18c odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.

IV. Zjištění ze správního spisu

17. Dne 19. 4. 2021 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na výše uvedenou stavbu, uvedeným dnem bylo zahájeno stavební řízení. Ve vyjádření ze dne 28. 4. 2021 žalobkyně požadovala do rozhodnutí zahrnout jí specifikované podmínky. Stavební úřad následně oznámil zahájení stavebního řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům. Současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na 3. 6. 2021, o jehož výsledku byl sepsán protokol.
18. Stavebníkem byla doložena též stanoviska, respektive vyjádření orgánů státní správy, a to:
 - souhrnné vyjádření MML - odboru životního prostředí, č. j. MML051453/21 ze dne 12. 4. 2021,
 - závazné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu města Liberec ze dne 10. 3. 2021,
 - závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje se sídlem v Liberci, č. j. KHSLB 16867/2020 ze dne 20. 08. 2020,
 - závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje, č. j. HSLI-1964-2/KŘ-P-PRE-2020 ze dne 9. 9. 2020,
 - Energetický posudek ev. č. 334859.0 zpracovaný Zdeňkem Havlátem v únoru 2021,
 - vyjádření Teplárny Liberec a.s. ze dne 28. 4. 2021 č. j. 0149/Sv/21,
 - doklad o vlastnictví,
 - doklady o připojení na inženýrské sítě.
19. Stavební úřad se řídil v řízení § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve kterém je stanoveno, že změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí.
20. Posoudil tedy stavbu z hlediska souladu se schváleným územním plánem města Liberec a s jeho územní energetickou koncepcí, promítnutou do závazných regulativů funkčního a prostorového uspořádání území, a to kapitoly 7.6. - Koncepce energetického rozvoje města. Stavba se nachází ve stabilizovaných plochách bydlení městského, urbanistický obvod č. 57. Urbanistický obvod 57 se nachází ve Vratislavicích nad Nisou, kde je z hlediska zásobování energiemi podmíněně přípustnou formou kromě zásobení teplem ze systému SCZT i zásobení zemním plynem. Závazné regulativy funkčního a prostorového uspořádání území v hl. 7.6. - Koncepce energetického rozvoje města v tab. č. 7.6/1 přípustnou formu podmiňuje zejména ekonomickou efektivností, ekologickou přijatelností a přijatelností z hlediska ochrany zdraví.
21. Stavební úřad v provedeném stavebním řízení přezkoumal předloženou žádost z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a s dotčenými orgány a zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Projektová

dokumentace stavby splňovala obecné požadavky na výstavbu a byla zpracována autorizovanou osobou.

Dále byla k žádosti předložena souhlasná stanoviska dotčených orgánů státní správy. Stavební úřad v průběhu řízení neshledal důvody, které by bránily povolení stavby.

22. Dne 24. 6. 2021 vydal stavební úřad dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na stavbu „*Změna způsobu vytápění bytového domu č. p. X, Zámecký Vrch, Liberec XXX Liberec XXX-Vratislavice nad Nisou*“. Jednalo se o zřízení kotelny v 1. PP objektu, kam budou ve stávající místnosti kolárny umístěny dva kondenzační plynové kotle s příkonem do 35 kW. Kotle budou s hořákem na zemní plyn v provedení "C" s nasáváním spalovacího vzduchu na fasádě a s odtahem spalin nad střechu. Výška typového třívrstvého nerezového komína EI 30 bude 19,1m (1 m nad atikou bytového domu). Kotle budou plynové závěsné kondenzační. Plyn bude používán k vytápění a nepřímému ohřevu TUV. Instalací plynových kotlů nebude jakkoliv dotčen majetek dodavatele tepla.
23. Mezi podmínkami pro provedení stavby bylo stavebním úřadem stanoveno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. Roman Chládek (ČKAIT 0500387), žadatel oznámí stavebnímu úřadu předem termín zahájení stavby a žadatel oznámí stavebnímu úřadu předem dokončení těchto fází výstavby pro provedení kontrolní prohlídky stavby dle plánu kontrolních prohlídek. Dále, že stavba bude dokončena do 2 let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, stavba bude prováděna dodavatelsky, stavebním podnikatelem a musí být opatřena štítkem "STAVBA POVOLENA" s označením stavby, se jménem stavebníka podle § 7 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu. Další z podmínek zavazovala žalobkyni k plnění všech předpisů týkající se ochrany životního prostředí. V podmínce č. 8 je stavebník zavázán žalobkyni po dobu stavby umožnit přístup ke všem rozvodným tepelným zařízením v domě v jejich vlastnictví z titulu zákonného věcného břemene dle příslušných ustanovení energetického zákona. Podle podmínky č. 9 bude v případě realizace nutno prověřit uzavírací ventily a upřesnit případná místa zaslepení s techniky žalobkyně. Na základě podmínky č. 10 budou plynové kondenzační kotle napojeny na stávající rozvody topné vody domu a rozvody teplé vody domu po odpojení těchto rozvodů od rozvodového tepelného zařízení ve vlastnictví žalobkyně. V podmínce č. 12 byla stavebníkovi uložena povinnost dodržet při realizaci podmínky Teplárny Liberec a.s., ze dne 28. 4. 2021.
24. V další části svého rozhodnutí stavební úřad vypořádal žalobkyní předložené námitky. Předně konstatoval, že v § 114 odst. 1 stavebního zákona je přesně specifikováno, jaký druh námitek mohou uplatňovat účastníci řízení a byli o tom i řádně upozorněni v poučení v oznámení o zahájení stavebního řízení. K námitkám, které překračují rozsah uvedený v tomto ustanovení, se nepřihlíží.
25. Stavební úřad se proto námitkami žalobkyně zabýval pouze v rozsahu v jakém je projednáváním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochrany se žalobkyně domáhá. Na základě souhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu a projektové dokumentace včetně Energetického posouzení, které bylo obojí zpracováno oprávněnými osobami, neměl stavební úřad důvod navržené stavební úpravy nepovolit. Vyplývá z nich totiž mimo jiné, že pro stavebníky je ekonomicky výhodné vytápění zemním plynem.

26. Námitku týkající se Energetického posudku stavební úřad odmítl. Uvedl, že posudek byl zpracován oprávněnou osobou, Zdeňkem Havlátem a byl zhodnocen jako řádný podklad pro vydání rozhodnutí stavební povolení, neboť byl zpracován oprávněnou osobou a měl veškeré předepsané náležitosti. K námitce na zajištění provozuschopnosti SZTE stavební úřad konstatoval, že neprojednává v řízení vlastní odpojení, ale stavební úpravy pro zřízení nového alternativního zdroje tepla. K řešení smluvních vztahů mezi odběratelem a dodavatelem tepla rovněž stavební úřad není příslušný. Smyslem účastenství žalobkyně v řízení je ochrana jejího zařízení a věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění jejího rozvodného tepelného zařízení. Ve stavebním řízení totiž nelze vedle stavebních zásahů do soustavy projednávat i dopady na SZTE jako celek v příslušné lokalitě.
27. Závěrem stavební úřad dodal, že technologické zařízení žalobkyně nebude instalací plynových kotlů ani jejich odkouřením a napojením na rozvody technických instalací dotčeno. Projektová dokumentace byla zpracována a autorizována oprávněnými osobami, které ze zákona odpovídají za správnost, celistvost, úplnost, bezpečnost a proveditelnost stavby podle projektové dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu včetně vlivů na životní prostředí. Vlastní odpojení od systému centrálního zásobování teplem není předmětem tohoto stavebního povolení a je na vlastníkovi tohoto zařízení, jak eliminuje technicky nebo smluvně úbytek poptávky po SZTE. Do zařízení žalobkyně podle předložené projektové dokumentace nebude žádným způsobem zasahováno. Proto stavební úřad námitky zamítl.
28. V odvolání ze dne 16. 7. 2021 žalobkyně brojila proti nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Tu spatřovala v absenci souhlasu vlastníků jednotek v domě Liberec XXX-Vratislavice nad Nisou, č. p. 1402, který musí být podle § 184a odst. 1 stavebního zákona vyznačen na situačním výkresu dokumentace. Žalovaný rovněž neučinil žádná skutková zjištění ohledně přesného místa přechodu vlastnického práva domovních rozvodů. Prvostupňové rozhodnutí proto žalobkyně považovala za nepřezkoumatelné. Tuto nepřezkoumatelnost měla potvrzovat podmínka č. 9, podle které musí být upřesněna místa zaslepení. Je tedy zřejmé, že ani projektová dokumentace neřeší přesné místo zaslepení a není tedy možné zjistit, zda dojde k zásahu do SZTE. Podle žalobkyně by měla být projektová dokumentace i vydané rozhodnutí v tomto bodě naprosto konkrétní.
29. Prvostupňové rozhodnutí dále označila za neurčité, jelikož nijak přesně neoznačuje projektovou dokumentaci, z níž má vycházet. Z pokynu spočívajícího v povinnosti dodržet podmínky žalobkyně ze dne 28. 4. 2021 není zřejmé, koho by měla zavazovat a jaké konkrétní podmínky by měly být dodrženy. Vadu žalobkyně spatřovala také ve skutečnosti, že stavební úřad odkazoval na podmínky žalobkyně ze dne 28. 4. 2021, nijak se však nevypořádal s podmínkami ze dne 3. 6. 2021, výslovně uvedenými v námitce č. 18.
30. Stavebník také spolu s žádostí nedoložil dohodu s držitelem licence pro rozvod tepelné energie, podle § 110 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, která je vyžadována § 77 odst. 4 energetického zákona. Nebyla totiž vyvrácena domněnka vlastnictví rozvodů žalobkyní a bez jejího souhlasu do nich není možné zasáhnout případným zaslepením.
31. Podle žalobkyně bylo prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné také proto, že stavební úřad neaplikoval § 16 odst. 7 zákona o ovzduší a nehodnotil, zda je současný způsob vytápění

pro stavebníka výhodný. Ekonomickou přijatelnost současného stavu vytápění ostatně potvrzoval energetický posudek. Za další vadu rozhodnutí žalobkyně považovala skutečnost, že stavební úřad posuzoval zákonnost zpracování energetického posudku, přestože sám uváděl, že ke kontrole správnosti posudků nemá pravomoc.

32. Prvostupňové rozhodnutí proto označila za vnitřně rozporné. Žalobkyně dále brojila proti zásahu do jejích soukromoprávních vztahů spočívajících v poskytování dodávek tepla, které jsou ve veřejném zájmu. Změna způsobu vytápění jí znemožní plnit její smluvní závazek. Závěrem žalobkyně napadla rovněž závazná stanoviska, z nichž stavební úřad vycházel při svém rozhodování.
33. K odvolání žalobkyně prvostupňové rozhodnutí přezkoumal žalovaný. Jelikož stavební úřad nerespektoval terminologii stavebního zákona, změnil žalovaný výrok odvoláním napadeného rozhodnutí tak, aby bylo jednoznačné, že se jedná o změnu stavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Dále žalovaný zdůraznil, že stavební úřad při místním šetření zjistil polohu stávajícího zařízení SZTE žalobkyně v domě ve vztahu k novému zdroji tepla. Podmínkami zanesenými do prvostupňového rozhodnutí pak zajistil ochranu stávajícího zařízení žalobkyně v domě. Dodal, že stávajícím zdrojem tepla je čtyřtrubková přípojka ze SZTE, která končí za uzavíracími armaturami na výstupu topné vody, kde bude tento stávající zdroj odpojen uzavřením armatur a zaslepením potrubí, jak vyplývá z výkresu č. T1 a technické zprávy projektové dokumentace. K tomuto postupu nebude přistoupeno dříve, než bude ukončen smluvní vztah stavebníka s dodavatelem. Jelikož se přívod tepla ze SZTE nachází v jiném samostatném prostoru objektu než nový zdroj tepla, nemůže být zařízení žalobkyně provedenými úpravami nijak dotčeno. Samotné odpojení objektu od SZTE přitom neprobíhá v žádném veřejnoprávním režimu a není tedy vyžadován stavební, či jiný souhlas stavebního úřadu. Jedná se pouze o opatření organizační povahy, se kterým se počítá právě instalací ventilů.
34. Následně se žalovaný zabýval námitkami uvedenými v odvolání. Konstatoval přitom, že účastník řízení nemůže v rámci stavebního řízení vznášet jakékoli námitky. Ty se musí týkat předmětu řízení a dotčených práv účastníka. Ve světle rozhodovací praxe soudů pak žalovaný dodal, že jedinou spornou otázkou v obdobných případech, bylo zjištění, zda dojde či nedojde k napojení nově vzniklého zařízení za současného provozu stávajícího zařízení připojeného k SZTE. Opakovaně bylo přitom řečeno, že v případě, kdy bude vnitřní rozvod před instalací nového zařízení odpojen od SZTE, nemůže vlastníku SZTE vzniknout žádná újma a jeho práva nemohou být nikterak dotčena. I v souvislosti s těmito závěry přijal stavební úřad do svého rozhodnutí podmínky č. 8 až 12 vznesené žalobkyní.
35. Námitku týkající se nedostatečného zjištění vlastnických práv k rozvodům žalovaný odmítl. Podle žalovaného totiž nebude do majetku žalobkyně nikterak zasaženo, jelikož trubky budou zaslepeny až za armaturami, tedy v místě, jež vlastní stavebník a nikoli žalobkyně. Dodal přitom, že z § 161 stavebního zákona vyplývá povinnost prokazovat vlastnictví k rozvodům žalobkyni. Ostatně z projektové dokumentace je zřejmé, kde přesně se nachází vlastnictví žalobkyně. Doplnil, že námitky tohoto charakteru nebyly při místním ohledání vzneseny. Byly uplatněny až v odvolání a to pouze v rovině tvrzení.
36. Pokud žalobkyně tvrdila, že stavební úřad nejasně stanovil podmínku č. 12, z níž není zřejmé, kdo ji má dodržet, žalovaný konstatoval, že povinnost stanovené touto podmínkou

byly uloženy stavebníkovi za účelem ochrany majetku žalobkyně. Odmítl rovněž, že by měl stavební úřad pochybit, když do svého rozhodnutí nezahrnul podmínky stanovené v námitce č. 18. Tyto podmínky dle jeho názoru nesouvisely s ochranou majetku žalobkyně a spíše měly sloužit k úpravě vztahů souvisejících s odpojením stavebníka od SZTE. Takové vztahy však stavební úřad není oprávněn regulovat. Podmínky, jimiž měl být majetek žalobkyně chráněn, byly do rozhodnutí zaneseny. Ochrana majetku žalobkyně byla nadto zajištěna samotnou stavbou, neboť stavební úpravy se nacházejí v jiné části než zařízení žalobkyně.

37. Co se týče energetického posudku, podle žalovaného z něj vyplývá, že jako ekonomicky přijatá jsou pro stavebníka řešení spočívající ve vlastním vytápění. Po stavebníkovi tedy není oprávněné vymáhat setrvání u SZTE. K námitce týkající se porušení smluvního závazku mezi stavebníkem a žalobkyní žalovaný uvedl toliko, že touto problematikou není oprávněn se zabývat. Jedná se totiž o věc soukromoprávní, která je zcela mimo jeho kompetenci. Ostatní námitky žalobkyně žalovaný rovněž zamítl a uvedl, že ve stavebním povolení nebyla zjištěna taková pochybení, pro která by musel toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání. Naopak byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, a stavební povolení proto mohlo být potvrzeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

38. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
39. Předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na umístění nového zdroje vytápění, vydané podle § 115 stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojení“ bytového domu od SZTE se již zabýval a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených mimo jiné v rozsudku ze dne 31. 7. 2019, č. j. 59 A 7/2019-32, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52.
40. Proto stejně jako ve svém předchozím rozsudku přistoupil soud i v projednávaném případě k posouzení námitek žalobkyně s ohledem na její specifické postavení v řízení před správními orgány. Soud připomíná, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, a že ani z § 2 odst. 2 písm. c) body 3. či 14., § 3 odst. 2 a § 77 odst. 5 energetického zákona nelze dovodit, že by žalobkyně jako držitel licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatel tepelné energie ze SZTE do budovy byla účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně z důvodu dle § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do domu stavebníka. Omezená možnost ostatních účastníků

stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, stanovuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

41. Z hlediska ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu ve správním soudnictví podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se tedy o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno v § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žaloba ve správním soudnictví může být podána jen k ochraně veřejných subjektivních práv žalobkyně. V rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkum rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je možný z hlediska konkrétního poškození subjektivního veřejného práva. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu (s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení (spolků), které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS). Soud ve správním soudnictví chrání práva žalobkyně, není povolán ke kontrole zákonnosti rozhodnutí, potažmo správního řízení, které mu předcházelo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, či ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38).

42. V napadeném rozhodnutí se žalovaný odvolacími námitkami žalobkyně zabýval s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Správně konstatoval, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení může vznášet jen námitky v souvislosti s přímým dotčením jejich práv.
Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud
v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění
a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Stejně se k této problematice vyslovil v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34. Soud má za to, že žalovaný na odvolací námitky žalobkyně reagoval způsobem odpovídajícím možnosti žalobkyně vznášet v předmětném stavebním řízení relevantní námitky, když hodnotil, zda s námitkami žalobkyně spojuje tvrzení o zásahu do svých hmotných práv, a námitky poté zhodnotil v rámci zkoumání zákonných předpokladů pro vydání napadeného rozhodnutí.

43. Soud předně konstatuje, že nepovažuje prvostupňové ani napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že by žalovaný nevysvětlil, proč byly do stavebního povolení zahrnuty podmínky ze dne 28. 4. 2021, přestože žalobkyně požadovala zahrnout podmínky obsažené v námitkách ze dne 3. 6. 2021. Žalovaný totiž na totožnou námitku žalobkyně, uplatněnou v odvolání, reagoval. Na str. 15 napadeného rozhodnutí konkrétně

uvedl,

že ochrana zařízení žalobkyně byla zabezpečena jednak samotnou povahou stavby, jelikož stavební úpravy se nacházejí v jiné části budovy než zařízení žalobkyně a dále také podmínkami č. 8 až 12, jež byly zaneseny do stavebního povolení. Podmínky uvedené v námitce č. 18 ze dne 3. 6. 2021 se týkaly převážně ochrany zařízení žalobkyně při provedení jeho odpojení. To ovšem nebylo předmětem řízení. Některé tyto podmínky jsou navíc shodné s podmínkami předloženými

dne 28. 4. 2021 a tyto do rozhodnutí zahrnuty byly.

44. Pokud žalobkyně brojila proti postupu žalovaného, jímž sám dotvářel správní uvážení stavebního úřadu, je třeba konstatovat, že takový postup rovněž nelze označit za vadný. Vady prvoinstančního řízení mohou být odstraněny v řízení odvolacím, neboť správní řízení tvoří jeden celek a uplatňuje se v něm zásada jednotnosti řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36). Je tedy zřejmé, že žalovaný může určitým způsobem doplnit odůvodnění správního orgánu I. stupně, případně odstranit vady prvostupňového rozhodnutí. Zejména se tak děje v reakci na námitky žalobkyně, ostatně tak, jako ve zde přezkoumávané věci. I tento postup žalovaného je podle soudu zcela zákonný a přezkoumatelný.
45. Není přitom vadou, pokud žalovaný nereagoval na každou dílčí podmínku zvlášť. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 2 Afs 54/2009-88, *„zaujme-li krajský soud určitý právní názor, logicky jej opře o argumenty tento názor podporující. Rozsudek není nepřezkoumatelný pouze z toho důvodu, že jednotlivé argumenty, na nichž žalobní námitka stojí, výslovně nepopře.“* Tento závěr lze bez dalšího aplikovat i na rozhodování správních orgánů, a protože žalovaný své závěry zdůvodnil pečlivě a dostatečně určitě, nelze tvrdit, že by bylo napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. I z tohoto důvodu se ani soud nevěnoval posuzování každé z žalobkyní uvedených podmínek zvlášť, když podstatou žalobní námitky bylo, že napadené rozhodnutí neposkytuje jasný právní názor ohledně toho, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, jež žalobkyně požadovala do rozhodnutí zahrnout.
46. Pokud pak žalobkyně odkazovala na příklady podmínek, které měly být dle jejího názoru zapracovány do stavebního povolení, pak soud konstatuje, že žádná z těchto podmínek není konkrétně spojena s ochranou vlastnického práva žalobkyně. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, většina těchto podmínek je vázána na odpojování topného systému od SZTE, což není a nemůže být předmětem přezkoumávaného řízení. Zbýlé podmínky se týkaly ochrany obyvatel uvedeného bytového domu, dodržování zákonných povinností při provádění stavebních prací, případně hypotetického ohrožení SZTE, jež neodpovídalo povaze prováděných prací.
47. Ani námitce, že se správní orgány nezabývaly předběžnou otázkou vlastnictví rozvodů v budově, soud nepřisvědčil. Na str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí žalovaný k totožné odvolací námitce uvedl, že z § 161 stavebního zákona vyplývá žalobkyni mimo jiné povinnost vést o svém vlastnictví evidenci a sdělovat o tomto vlastnictví údaje žadatelům. Poukázal rovněž na projektovou dokumentaci, kde je poloha umístění vlastnictví žalobkyně popsána na výkresu č. T1. Závěrem dodal, že námitka byla předložena pouze v rovině tvrzení, aniž by byla jakkoli podložena, případně konkrétně napadala informace vyplývající z projektové dokumentace. S ohledem na výše uvedené tedy nelze tvrdit, že by se žalovaný otázkou

vlastnictví rozvodů nezabýval. I v tomto bodě je proto napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné a krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje. Z projektové dokumentace (viz výkres č. T1) je poloha umístění rozvodů ve vlastnictví žalobkyně průkazná a ani v žalobě žalobkyně otázku vlastnictví podle předložené projektové dokumentace konkrétně nerozporuje.

48. Jestliže žalobkyně brojila proti zásahu do jejích práv, jež vyplývají ze smlouvy o dodávce tepelné energie, je třeba konstatovat, že otázka plnění a případného ukončení soukromoprávních závazků se netýká merita projednávané věci. Jak ostatně správně konstatoval žalovaný na str. 19 napadeného rozhodnutí, žalobkyně má v případě sporu vzniklého ze smlouvy možnost věc řešit před občanskoprávním soudem, nikoli však před stavebním orgánem. V tomto kontextu soud doplňuje, že smyslem účastenství žalobkyně v řízení měla být ochrana jejích veřejných subjektivních práv, tedy věcných práv k nemovitosti, v důsledku umístění části jejího rozvodného tepelného zařízení, případně vlastnických práv k němu, nikoli ochrana soukromých subjektivních práv spočívajících v podnikatelských záměrech a ekonomických zájmech (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, příp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52).
49. Soudu, ostatně stejně jako žalovanému, nepřísluší, aby případný zásah do smluvního závazku žalobkyně a stavebníka posuzoval. Na věci nic nezmění ani argumentace, že výroba a rozvod tepla žalobkyní se dějí ve veřejném zájmu. Takové tvrzení je pouze nedůvodnou snahou o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Nelze totiž tvrdit, že zachování smlouvy mezi dodavatelem a odběratelem je ve veřejném zájmu. Jedná se o ekonomický a podnikatelský zájem žalobkyně, který, jak již bylo řečeno výše, není předmětem stavebního řízení.
50. Pouze pro úplnost soud dodává, že povolením stavby nebylo přímo zasaženo do smluvního závazku mezi žalobkyní a stavebníkem ani do jejích zákonných povinností. Došlo toliko k vydání stavebního povolení. Případné budoucí porušení smlouvy jednou ze smluvních stran nepřísluší k řešení stavebnímu úřadu ani zdejšímu soudu. Je totiž pouze v dispozici dodavatele a odběratele takový spor vyřešit prostřednictvím soukromoprávních institutů. V tomto kontextu tedy nelze tvrdit, že by bylo zasaženo do ústavních práv žalobkyně garantovaných Listinou.
51. Jestliže žalobkyně namítala vady žádosti o povolení stavby související s její neúplností, opakuje zdejší soud, že žalobkyně je v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněna uplatnit jen námitky související s přímým dotčením jejích práv. Žalobkyně v odvolání a následně v žalobě namítala pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, její právní sféry nijak dotknout nemohla. Žádná z uvedených námitek se totiž nevztahovala k technologickým zařízením v jejím vlastnictví, která byla v bytovém domě umístěna a jež mohla být povolovanou stavbou dotčena. Žalobkyně se proto v tomto směru nemůže s úspěchem dovolávat nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože tvrzená nezákonnost spočívající v neúplnosti žádosti, případně nesouladu energetického posudku s žádostí, nemohou mít žádný dopad do její právní sféry. Shodně rozhodl i Nejvyšší správní soud v již citovaném

rozsudku

ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71.

52. Co se týče zákonných ustanovení citovaných žalobkyní v replice, soud uvádí následující. Pokud žalobkyně odkazovala na § 105 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, pak lze uvést, že toto ustanovení je ve vztahu ke zde projednávané věci zcela irelevantní. Ukládá totiž stavebníkovi povinnost doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem v případě ohlašování stavby. Ani z dalšího žalobkyní zmiňovaného ustanovení povinnost zapracovat žalobkyní předložené podmínky k ochraně jejího majetku do stavebního povolení dovozovat nelze. Podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona je totiž stavebník povinen doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem (tj. stejné listiny jako v případě ohlašování stavby) ve vztahu ke stavebnímu povolení. Jedná se však o povinnost stavebníka, nikoli oprávnění účastníka řízení. Nadto nesouvisí s uplatněním závazných podmínek, ale s dokládáním stanovisek vlastníků infrastruktury ze strany stavebníka. Konečně § 115 odst. 1 stavebního zákona stanovuje stavebnímu úřadu možnost zapracovat do stavebního povolení podmínky pro provedení stavby. Ten, jak bylo ostatně konstatováno výše, této možnosti využil, když do svého rozhodnutí vtělil k ochraně majetku žalobkyně podmínky č. 8 - 12. Soud tedy shrnuje, že ze stavebního zákona stavebnímu úřadu rozhodně nevyplývá povinnost zapracovat do svého rozhodnutí veškeré podmínky účastníků řízení. Taková povinnost ostatně nevyplývá ani z žalobkyní zmiňovaného § 18c odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Zmíněný předpis totiž upravuje toliko obsahové náležitosti jednotlivých rozhodnutí vydávaných ve stavebním řízení a nestanovuje práva a povinnosti účastníků, případně relevantních orgánů.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

53. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
54. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobkyně vyjádřila svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
55. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu náklady nad rámec jeho běžné činnosti ani nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
56. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. října 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu